

Titel: Kapitel II.

Citation: "Kapitel II.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e44845/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

at erstatte Domloftningerne, naar han ved Handlinger, for hvilke han bærer Skylden, men som ikke ere forbudte, fremfølder Skillet af Straffskab mod sig. Disse Sætninger udtaler Udlæstet i § 475 1ste Stykke og § 477. De i § 475 givne Undtagelser fra eller nærmere Bestemmelser af Hovedreglen i Paragrafen maa alle betragtes som selvfolgelige. Hvad særlig de i Paragrafens sidste Stykke nævnte Udgifter angaar, hildores disse ved den almindelige Organisation af de i Straffesager vigtige Mynbigheder, ikke red den enkelte Sag. Reglen i § 476 er den fabravante i de nere Love; nogle gaa dog videre med Hensyn til det holdbarste Anfaar, uden dog at gjøre det ganske almindeligt. I Kommissionsbestemningen til den württemb. Lov, hvil. § 384 stemmer med Udlæstet, begrundes det blot facultative ved den Betragtning, at ellers den mindst Skyldige, naar han har Formue, kommer til at betale for de Uformuende, hvis Skyld er større. Reglerne i § 478 behøver ingen Fortslaring. Hvad § 479 2det Stykke angaaer, har flere Love den ubetingede Regel, at den paagældende Private skal erstatte det Offentlige Udgifterne, og navnlig lage Motiverne til det tytte Udlæstet (§ 423) levende Ordet for en saadan Bestemmelse, under Henvisning til Mynbigheder, som Krigsakten for en saadan Pligt efter Erfaringens Vidnesbyrd har medført. Naar Udlæstet også her foreträder den facultative Regel, er det navnlig, for at ikke Domloftningsspørsgsmalet skal lægge Hindringer i Vejen for en Tilbagetogelse af Anbringendet under Omstændigheder, hvor Tilbagetogelsen maa anføres som det Unfælgtste.

I den anden Gruppe af Bestemmelser i Kapitlet maatte der skjernes imellem de tilfælde, hvor en privat Anfager optredet i Hemmehold til § 40 1ste Stykke, og andre tilfælde af privat Anfage (§ 39 og § 40 2det Stykke). Hvad hin Tilfælde angaaer, folger det af den Betragtning, hvorpaa Udlæstet grunder den subfidiære Privatanklage, at det Tab, som lides ved, at den Sigtede, der findes skyldig, ikke formaaer at erstatte Domloftningerne, maa falde paa det Offentlige i samme Udlæstning, som naar Sagen er forfulgt af offentlige Mynbigheder. Derimod maa den

private Anfager bære disse Udgifter, naar Sagen ikke ender med Domfælje, og endba erstatte den Sigtede Udgifter, denne har haft, og som ikke var usormøgne. Bilds man paalægge det Offentlige den forelsbige Udlæstelse af Udgifterne uden Sifferhed, vilde det imidlertid let kunne blive tilfældet, at de ikke kunde erholdes hos den private Anfager, hvor denne er pligtig at bære dem. Herimod er der faa meget mere Grund til at stille det Offentlige, som der derved tillige kan opnaaes en vigtig Garanti mod Misbrug af den subfidiære Privatanklage. Deraf har § 480 forestrevet, at det Offentlige vel forelsbige udlæster Udgifterne væsentlig paa samme Maade, som naar Sagen forfulges af de offentlige Mynbigheder, men at Anfageren er pligtig til at stille en passende Sifferhed i rede Penge for Tilbagebetalingen til det Offentlige, naar denne paaholder ham, som og for hvad han kan komme til at erstatte den Sigtede.

I andre private Straffesager har § 481 med Hensyn til den forelsbige Udlæstelse af Udgifterne væsentlig holdt sig til de civilprocessuelle Regler, fun med nogen i Fortholdsels Natur grundet Lempelse, hvad den Sigtede angaaer. Ogaa Paragrafens sidste Stykke har stilt tilsvarende i det civilprocessuelle Udlæst.

Med Bestemmelserne i § 482 funne neppe Indvendinger gøres.

Heller ikke turde Reglerne i § 483 og § 484 trænge til Fortslaring. Ved § 484 2det Stykke jævnføres § 58 og Udlæst til Lov om Domsmagtens Ordnung m. v. § 104.

Kapitel II.

Om Rettergangsbøder.

Med Hensyn til det Spørsgsmaal, om de Personer, der i en Straffesag optredet paa en Partis Begne, ere undergivne Retten's Straffemyndighed for deres Forthold under Sagen, maa der skjernes imellem de Personer, som optredet paa det Offentliges Begne i Medfor af en Embedsstilling, og Andre. Det vilde ikke være foreneligt med Statsanklagerens og Politiet's Stilling ligeoverfor Domstolene, om

de var undergivne deres Censur med Hensyn til Døftholdelsen af deres Embedsplygt. En disciplinær Straffemulighed ligevel vor dem kan desfor kun tillages Retten, naar Forsejlen kørtes en Privat (Myndigheds Misbrug), sfr. herom § 226. Horsaavidt det derimod ogsaa forekommer, at Mand uden egentlig Embedshilfestning udførte Anklagen i offentlige Sager, kan der Intet være til Hinder for med Hensyn til dem at fastholde den Regel, som nu gjælder med Hensyn til bestiftede Aftorer, og som fremdeles maa gjelde med Hensyn til bestiftede Forvarete. Siglede maa Sagførere, hvem Anklage i en af en Privat fulgt Straffesag eller Forfolgning af et borgerligt Restrav har været betroet, eller der ere optrædte som valgte Forvarete, være undergivne en disciplinær Straffemulighed i Eghed med hvad der statueres i det civilprocessuelle Udlaf, se herom § 485. Om processuel Straf i Eghed med Reglerne i Civilprocessen for Parten kan der kun undtagelsesvis blive Spørgsmål i Straffesager, nævntig kun for den private Anklager. For dennes Bedkommende kan imidlertid Bestemmelsen i § 486 neppe undvares, naar Hensyn taget til, at de Straffesager, som ved Lovgivningen ere henvist til privat Vaatale, ere overførte til Loven om Straffeterapejen. Reglen i § 487 er der ikke Grund til at opgive, uaglet der i Udlafet til Lov om Domstolmagts Ordning er optaget mere almindelige Bestemmelser om Udværelsen af en Disziplinsmulighed, derunder indbefattet disciplinær Straffemulighed, med Hensyn til Dommere og Rettsstrøvere. Ved § 488 findes Intet at bemærke.

Ciende Afsnit.

Slutningsbestemmelser.

Nogle faa Overgangsbestemmelser høre med til at fuldstændiggjøre Udlafet om Straffe-

terapejen. Den i § 490 givne Hovedregel trækkes af Forholdsels Natur. Den mere betryggende Behandling af Sagerne, som Loven indfører, maa finde Anwendung i alle tilfælde, der ikke allerede have fundet Afslørelse. De to første Paragrafer give særlige Regler om Rettsmidlers Anwendung i Sager, som ere afslørite under den gamle Rets Herredomme. Den nye Lovs Paanklæstem kan ikke oversettes paa Domme, der ere affagte under den gamle Rets Herredomme. Men ligesom Mesterne, der saae med Paanke at gjøre, blive andre (sfr. Udlaf til Lov om Domstolmagts Ordning m. m. § 149), saaledes maa ogsaa den nye Anlogemyndighed overtage de Funktioner, som i Anledning af saadan Paanke vilde paahvile Dørigheden eller en bestillet Aftor. Derimod maa de nye Regler om Straffesagers Gjenoptagelse finde Anwendung ogsaa paa ældre Sager; herved blev kun den i de forandrede Kompetenceforhold grundede Regel i § 492 i Slutningen at tilføje. At Ingen i henhold til § 40 1ste Stykke skal kunne andrage paa Gjenoptagelse af disse ældre Sager, paabydes af Hensynet til de Misbrug, der ellers let vilde indtænde. At ogsaa de nye Regler om Dommes Fuldbydelse maa finde Anwendung ved Domme, der ere affagte for den nye Lovs Kreden i Kraft, se § 491 i Slutningen, følger af sig selv.

At det nærværende Udlaf ikke i sin Helhed uforandret kan blive Lov for Forvoerne, er indsigende. De stedlige Forhøje udelukke Forudfældningerne for en stor Del af den i Udlafset indeholdte Ordning. Om andre, vigtige Dele af Udlafet gjelder det derimod, at de mellem større eller mindre Empelser funne og formaafigvis bør gjøres anvendelige paa Forvoerne. At troffe Bestemmelse herom maa imidlertid være en særlig Lov forbeholdt.